

rakter, Omridsene bleve saa sikre, at man ikke kunde tvivle, og vi Venstremænd sagde da til hinanden straks, da vi kom sammen: Ja, lad os alligevel tage denne Sag med Ro; lad os tage forsigtigt derpaa, thi Ministeriet maa jo have haft stærke Grunde for den Handling, det har foretaget, og vi ville meget nødtigt være med til at foretage os noget, som endogsaa blot kan have Skin af at bringe os ud i Tilstande, der ville blive farlige for Arbejdet paa Rigsdagen. Det var Grunden til, at vi forlangte Finansudvalget nedsat straks i Efteraaret, da vi kom sammen. For dette Finansudvalg mødte da Regeringen for at bringe os den Begrundelse, der laa bagved de 500,000 Kr., og jeg behøver ikke at minde de ærede Medlemmer om, hvilken tynd Begrundelse det var, hvor ringe Begrundelse der egentlig var i det hele. Jeg behøver ikke at genkalde i Erindringen, hvad der under den paafølgende Forhandling her i Tinget fandt Sted. Jeg tror ikke, at der er nogen af Tingets Medlemmer, hverken af Højre eller Venstre, som ikke er enig med mig i, at der i Virkeligheden ingen Begrundelse laa bag ved hele den Handling, Ministeriet her havde foretaget sig. Naa, ikke des mindre tog Venstre dog vedblivende Sagen med Ro. Vi sagde som saa: Sagen er jo i Virkeligheden ikke afgjort ved en saadan foreløbig Afstemning i Folketinget. Den Afstemning, som fandt Sted ved den nævnte Lejlighed, og den motiverede Dagsorden, som da blev vedtagen, var jo kun et Udtryk for, hvad Folketinget mente om Sagen, det var, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har sagt her, en foreløbig Dom. Selve Rigsdagens Dom om Sagen kunde ikke foreligge, før Sagen var behandlet til Ende paa Tillægsbevillingsloven. Derfor tillod jeg mig den Gang at udtale, at hvis det ender med, at Ministeriet ikke faar bevilget denne Bevilling og desuagtet bliver siddende og møder med den paa Statsregnskabet, saa maa det jo betyde, at Regeringen vil Kamp med Folketinget, vil Konflikt. Naa, Rigsdagssamlingen gik, Tillægsbevillingen blev behandlet, denne Sum blev forkastet i Folketinget, den blev ikke stillet op i Landstinget, og det Tilfælde kom saa ikke til at foreligge, at

Tingene kom til at forhandle om Sagen. Sagen blev afgjort paa den Maade, at Bevillingen gik ud, og Ministeriet blev siddende ganske rolig, som om intet var passeret. Ministeriet mødte os fremdeles her i Efteraaret, som om intet var passeret, og forelagde sit Statsregnskab, hvor der, i Stedet for en Henviisning til Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, angaaende denne Bevilling blot stod det ene Ord: „Endvidere“ — endvidere har man afholdt disse 500,000 Kr. uden Bevilling af Statskassen. Det er jo sikkert, at den Situation, som vi saaledes staa i, har nogen Sammenhæng med disse Nedsættelser her paa Militærbudgetterne. Hvorledes skulde det være anderledes? Alene rent saglig maatte der være nogen Forbindelse; naar Ministeriet tager $\frac{1}{2}$ Million Kr. til Ammunition, maa der dog være en saglig Forbindelse med de paafølgende Bevillinger, der foreslaas til Ammunition paa Finansloven. Det synes jeg ligger saa lige for. Men ogsaa politisk maa der være nogen Forbindelse, thi et Ministerium, der paa en saa iøjnefaldende Maade viser Mistillid til Rigsdagen, der ikke i en Situation, som det selv tror er alvorlig, vil sammenkalde Rigsdagen, endskønt der ogsaa er andre Grunde, der tale derfor, nemlig Hensynet til Valgbrevenes Prøvelse, der, uagtet Rigsdagen paa den mest tydelige Maade siger sin Mening om Sagen, desuagtet bliver siddende, som om intet var passeret — et saadant Ministerium kan jo dog ikke vente at faa de fri Bevillinger, som det foreslaar, vedtagne, som om det stod i et fuldkomment Tillidsforhold til Rigsdagen. Det kan ikke ventes, og det kan saa meget mindre ventes, som det heller ikke paa nogen Maade er lykkedes den høje Regering paa andre Lovgivningsomraader at skabe et særlig godt Forhold mellem sig og Folketinget og, jeg tror at kunne sige, vist heller ikke mellem sig og det andet Ting. Det er ikke lykkedes Regeringen virkelig at tage Hensyn til de Ønsker, der Gang efter Gang ere komne frem i Folketinget om at være os behjælpelige med at gennemføre nogle af de Love, vi særlig sætte Pris paa, og under de Forhold, vi særlig sætte Pris paa.

Det er endvidere blevet sagt, at Ven-